

Voorwoord

Het ontstaan van dit boek heb ik niet in het minst aan mijn ouders te danken. Met als twintigjarige het idee in mijn hoofd om een tattoo te zetten, keerde ik op mijn stappen terug toen ik te horen kreeg dat ik dat pas mocht wanneer ik het huis uit was. Want mijn mama was er radicaal tegen. Wat als ik later oud zou zijn en alles vervormd en lelijk zou zijn? En wat als mijn toekomstige werkgever die tattoo zou zien en me een potentiële job zou weigeren?

Het waren zaken waar ik als jongvolwassene helemaal niet mee bezig was. Ik was mijn papa verloren en had het idee dat alles verkeerd liep. Maar ik mocht niet dezelfde fout maken en mijn hoofd laten hangen. En om dat nooit te vergeten, zou ik op mijn linkerarm - dicht bij mijn hart - 'Never give up' laten tatoeëren. Een plaats waar ik er altijd aan zou herinnerd worden iedere keer ik douchte, een t-shirt droeg, of het gewoon allemaal even niet meer zag zitten. Hoe zou het dan in mijn hoofd opkomen wat anderen over me zouden denken?

En toen was het idee voor mijn boek geboren. Waarom zou ik zelf niet mensen gaan zoeken die kracht putten uit hun tattoos en die niet 'zomaar' laten zetten, gewoon omdat ze een tekening mooi vinden? Kon ik niet een reeks foto's van getatoeëerde lichaamsdelen maken, zonder hoofd erbij, maar wel met het diepe verhaal erachter uitgeschreven? Want is het niet eindelijk genoeg geweest dat we afgerekend worden op iets wat we zelf mooi vinden? Ons lichaam blijft toch überhaupt van ons en niet van iemand anders? Begrijp me niet verkeerd, maar wordt het niet stilaan tijd dat we komaf maken met die vooroordelen en mensen beoordelen op wie ze zijn en niet op hoe ze eruitzien?

Lees vooral de betekenis achter de tattoos in dit boek en sta verwonderd van de rakende verhalen. Ik laat het aan jullie en hoop toch ergens het taboe rond tattoos te kunnen doorbreken. Want hou steeds in je achterhoofd dat het meest getatoeëerde mannetje uit een dorpje niet ver van jou misschien wel diegene zal zijn waarvan de kerk bij zijn begrafenis het volst zal lopen. Want ook mensen met armen vol tattoos kunnen de meest zachtvaardige personen zijn die je ooit zal ontmoeten.

Geniet ervan!

Lieselot Jonckheere

MET DANK AAN:
MIJN MAMA EN PLUSPAPA
STEPHANIE & PETER
GERTJAN

WOUTER DEVOS, GREETJE DEMUELENAERE EN
WOUTER CASTELEYN

EN UITERAARD IEDEREEN DIE VOOR MIJN LENS
KWAM STAAN EN ZIJN OF HAAR MEEST BEKLI-
JVENDE LEVENSVERRHAAL MET MIJ WILDE DELEN

FOLLOW ME ON FACEBOOK
LIESELOT JONCKHEERE FOTOGRAFIE

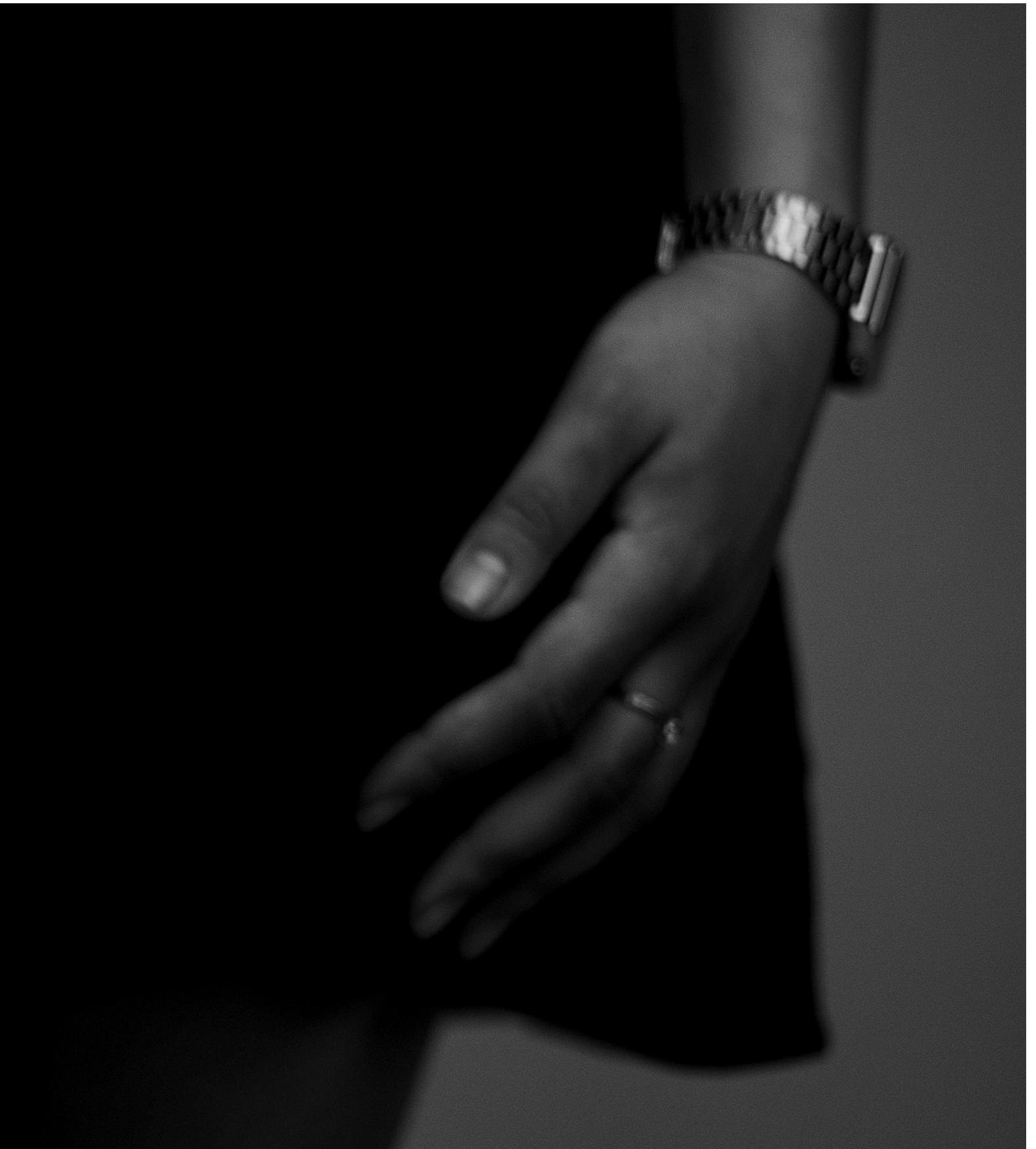
Never give up

Mirjam

23 JAAR
4 TATTOOS
STUDENTE BIOTECHNOLOGIE

Mirjam vertrok eind december 2013 richting Nieuw-Zeeland en wou er een blijvende herinnering aan over houden. "Ik vertrok samen met mijn beste vriendin Joséphine voor enkele maanden naar een plek waar ik hoopte verandering te brengen in mijn leven. Ik voelde me niet meer zo goed in mijn vel en besliste dat het tijd was voor verandering. We hadden er zeeën van tijd om over onszelf na te denken en beleefden er de tijd van ons leven. En dat

wilde ik absoluut voor eeuwig vastleggen. Dus besliste ik een tattoo te zetten.”

“Mijn tattoo, die voor sommigen misschien wel op een zeepaardje lijkt, heeft voor mij veel betekenis. Ik liet hem zetten door Elton Buchanan, de eigenaar van tattooshop ‘Globus Tattoo’ in Rotarua. Dat is een stadje op het noordereiland van Nieuw-Zeeland. Hij is

gespecialiseerd in de zogenaamde ‘Ta Moko’-tatoeages. Dat zijn Maoritattoos waarbij ieder symbool zijn eigen betekenis heeft. Ik wilde vooral iets dat me zou doen herinneren aan de tijd in Nieuw-Zeeland, maar een tattoo die iets over mezelf vertelde en over de dingen waar ik veel belang aan hecht. Daarom liet ik Elton die verschillende betekenissen in één geheel samengieten.”

A black and white photograph showing the back of a person. The person has long, dark hair that is slightly out of focus. On the lower back, there is a tattoo of the word "Smile" written in a cursive, script font. The person is wearing a dark-colored top. The background is a plain, light-colored wall.

Smile

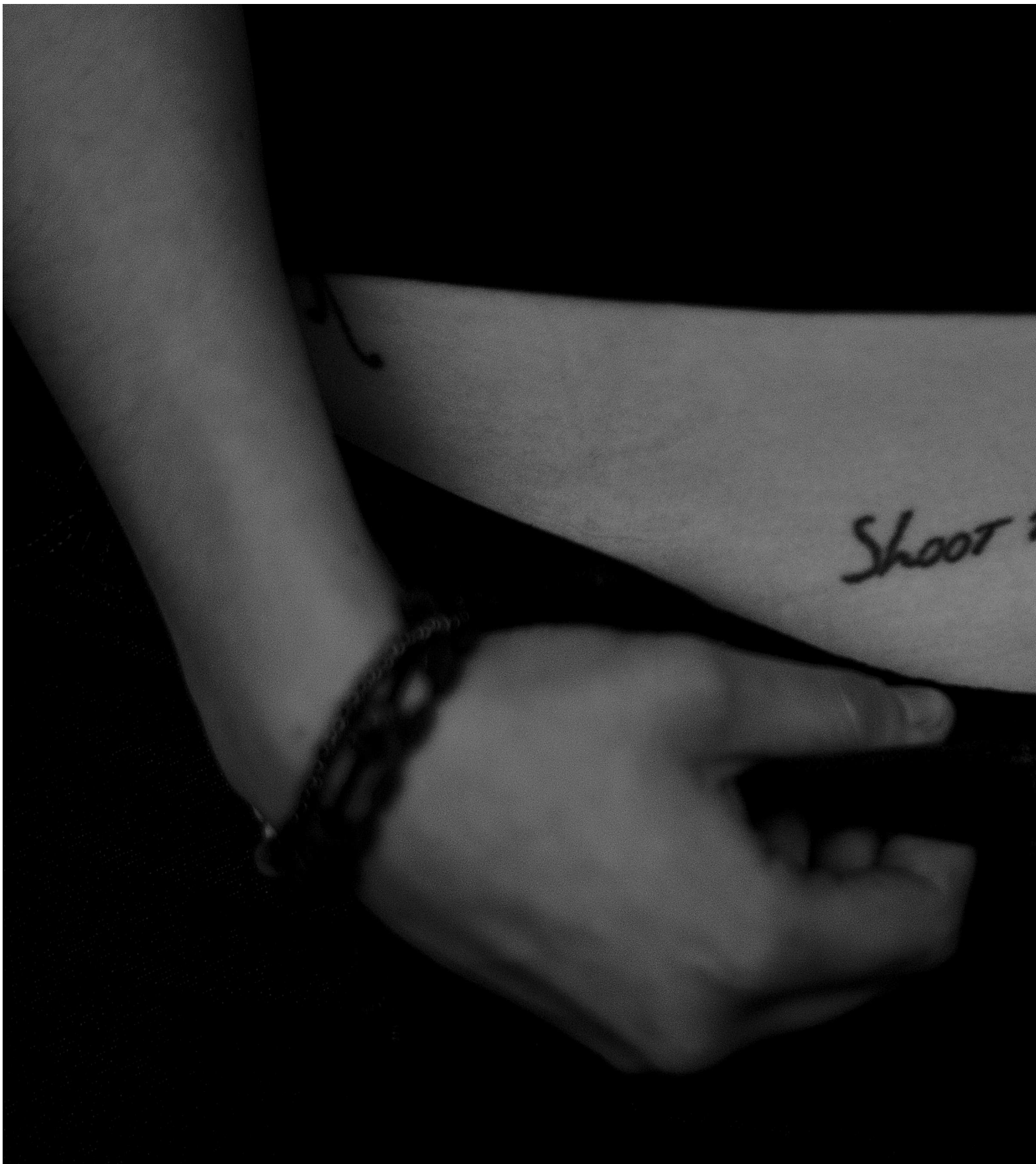

Inge

24 JAAR / 5 TATTOOS
ALL-ROUND MEDEWERKER IN DE
CULTURELE SECTOR

Wie spreekt over Michael Jackson, heeft steeds Inge's onverdeelde aandacht. Al van jongsaf aan heeft ze een enorme bewondering voor de popzanger. "Toen ik vier jaar oud was, hoorde ik voor het eerst over Michael Jackson. Ik was samen met mijn ouders in Phantasialand en in ons hotel speelde zijn kortfilm 'Ghosts'. Ik wilde er graag naar kijken, maar mocht niet van mijn mama omdat ze vreesde dat ik er nachtmerries zou aan overhouden. Maar dat was buiten mijn vastberaden ego gerekend. Ik moest en zou ernaar kijken. En toen was ik verkocht. Ik wou alles over Michael Jackson weten en vroeg de oren van mijn mama's lijf."

"Zelf noem ik het niet echt 'fan zijn van'. Het is meer een religie, een manier van geloven in je idool en weten dat je op dat geloof kan steunen en er moed uit kunt putten wanneer het minder goed met je gaat. Michael is mijn idool en ik wil geen slecht woord over hem horen. Wanneer ik iemand theorieën hoor verzinnen over hoe hij om het leven kwam, spits ik mijn oren en zullen ze al snel geweten hebben dat ze het er in mijn bijzijn niet over moeten hebben. Smile, uit de film 'Modern times', was Michael's lievelingslied. En lachen is mijn tweede natuur, dus vandaar de keuze voor deze tatoeage."

Vicky

24 JAAR
8 TATTOOS
HUISHOUDHULP

"Een groot deel van mijn tattoos heeft met mijn pleegmoeder te maken," begint Vicky. "Al mijn tatoeages staan symbool voor de mensen die heel veel voor me betekenen en waarmee ik een 'verleden' heb, als ik het zo kan zeggen. In dat opzicht staan ze dus wel allemaal in verbinding met elkaar: ze symboliseren een zeker moment of een bepaalde herinnering uit mijn verleden." Vicky werd grootgebracht in een pleeggezin en maakte in haar korte leven al heel wat mee. Zo werden zij en haar zus het emotionele slachtoffer van

een gezinsdrama. Daarvan getuigt haar tattoo "Shoot the fucker": haar vader schoot haar moeder een kogel door het hoofd en pleegde daarna zelfmoord. Vicky en haar zus bleven gelukkig gespaard. Ook de tattoo 'Firmado' of 'Getekend' op haar schouder getuigt daarvan. Maar ze trekt zich op aan de herinnering aan haar pleegmoeder. "Het woord 'Courageous' op mijn binnenarm verwijst naar mijn pleegmoeder. Ik liet hem zetten toen ze voor de zoveelste keer in het ziekenhuis

was voor een behandeling tegen haar kanker. Ze gaf de moed nooit op, en ik wist dat ik dat ook nooit mocht doen. Het zinnetje 'Each and every day' liet ik zetten kort nadat ze overleden was. Het komt uit een mix van dancehall muziek die ik op dat moment plat draaide. Het geeft bovendien mooi weer hoe ik me op dat moment voelde: ik zou en zal altijd aan haar denken, dankbaar zijn voor wat ze voor me heeft gedaan..."

"Ik heb mijn tattoos laten zetten omdat ik alles een plaats wou geven. Ik zette ze allemaal op een andere, maar steeds pijnlijke plaats op mijn lichaam. Waarom? Omdat mijn verleden heel pijnlijk is. Ik heb heel erg afgezien na het overlijden van mijn pleegmoeder. Maar ik ben er sterker door geworden. En op dit moment kan ik gelukkig zeggen dat ik me steeds beter begin te voelen."

*Each and
Every Day*

Courageous

LUCK